

banedrift anses kun for at falde i de kommuner, i hvilke der findes station, stoppested eller for sig bestående driftsanlæg eller værksted, og nettoindtægten af dampskibsdrift kun i de kommuner, i hvilke der findes ekspeditionskontor.

I den foreslåede affattelse af lovens § 33, stk. 3, er der søgt foretaget en nærmere bestemmelse af, hvornår den af et selskab, en forening m. v. drevne virksomhed i en kommune skal medføre ret til andel i skatten, idet der er taget stilling til en del af de tvivlsspørgsmål, som de gældende bestemmelser har givet anledning til; samtidig indebærer forslaget en vis begrænsning af kredsen af kommuner, der kan gøre krav på andel i selskabsskatten, især ved at udelukke de kommuner, hvortil virksomheden kun har en løser eller midlertidig tilknytning, idet der i disse tilfælde i reglen kun ville blive tale om udbetaling af et i forhold til det administrative besvær ringe beløb. Det kræves således efter forslaget som almindelig betingelse for en kommunes andelsret, at selskabet, foreningen m. v. i kommunen oppebærer indtægt af fast ejendom eller har selvstændige kontor-, forretnings- eller lagerlokaler med der beskæftiget personale eller har selvstændige produktions- eller driftsanlæg, hvorved det forudsættes, at de nævnte lokaler og anlæg har en fastere karakter. I forhold til de gældende regler vil forslaget bl. a. begrænse kredsen af andelsberettigede kommuner med hensyn til forsikrings-selskaber og andre selskaber; der uden at have selvstændige kontorlokaler m. v. i en kommune driver virksomhed i denne ved hjælp af agenter og opkøbere. På samme måde vil andelsret i selskabsskat være udelukket, for så vidt angår selskaber, der udfører entreprenørvirksomhed i en kommune uden at have selvstændige kontorlokaler m. v. i denne.

I forslaget anføres nogle særlige bestemmelser for visse erhverv, der vanskeligt kan stedfæstes efter den nævnte almindelige regel: For det første skal virksomhed ved transport af personer eller gods på land alene anses for drevet i den i lovforslagets § 35, stk. 1, omhandlede kommune, hvilket normalt vil være den kommune, hvor selskabet har hovedkontor, eller hvorfra bestyrelsen foregår, eventuelt en kommune, hvortil virksomheden må anses for nærmere knyttet. Dernæst skal virksomhed ved havfiskeri alene anses for drevet i den kommune, hvor fartøjet må anses for nærmest hjemmehørende. Denne bestemmelse er identisk med den for erhvervsbeskatning gældende regel i lovens § 22, stk. 1, sidste punkt.

Jernbanedrift, der iøvrigt kun undtagelsesvis giver overskud, vil være omfattet af den fornævnte bestemmelse om landtransport, og den gældende

særbestemmelse om jernbanedrift foreslås ikke gentaget. For så vidt angår dampskibsdrift, dækkes den hidtidige særbestemmelse, hvorefter tilstedeværelse af ekspeditionskontor i kommunen er afgørende for selskabets skattepligt til denne, af den foreslåede almindelige bestemmelses krav om selvstændige kontor-, forretnings- eller lagerlokaler.

Ud fra ønsket om rationalisering foreslås det endvidere, at beløb under 300 kr. ikke skal fordeles, men udelt tilfalde den i § 35, stk. 1, omhandlede kommune, og denne kommune skal også være berettiget til at oppebære hele andelen, såfremt ingen anden kommune kan komme i betragtning.

Efter de gældende regler i kommuneskattelovens § 36, stk. 3, skal den kommunale selskabsskat fordeles mellem de berettigede kommuner i forhold til nettoindtægten i de enkelte kommuner. Samtidig er det nærmere fastslået i loven, hvorledes nettoindtægten skal anses for at falde i de enkelte kommuner: For forsikringsforetagender anses nettoindtægten at falde i kommunerne i samme forhold som bruttoindtægten og for detailforretning i samme forhold som de enkelte detailudsalgs omsætning, medens man i alle andre tilfælde som regel skal gå ud fra, at nettoindtægten fordeler sig på samme måde som lønudgifterne, idet dog ingen lønning må medtages med et større beløb end 6 000 kr. Hvis ingen af disse fordelingsregler kan anvendes (herunder efter praksis, hvis de fører til urimelige resultater), skal indenrigsministeren fastsætte fordelingsnormen.

I forslaget til en ny § 34 i kommuneskatteloven om fordeling af den kommunale andel af selskabsskatten foreslås de berettigede kommuner stillet frit med hensyn til fordelingen, idet de i paragraffen foreslåede retningslinier for fordelingen ikke behøver at anvendes, såfremt de pågældende kommuner er enige om et andet fordelingsgrundlag. Iøvrigt foreslås det i paragraffen, at fordelingen så vidt muligt skal foretages i samme forhold, som nettoindtægten fordeler sig på de enkelte kommuner. Hvis fordeling efter selskabets eller foreningens regnskab ikke er mulig, foreslås fordelingen som regel foretaget efter den foran omtalte „lønningsregel“, men således at det maksimale lønningsbeløb på 6 000 kr., der er fastsat i 1937, under hensyn til den stedfundne lønstigning foreslås forhøjet til 20 000 kr. Fordelingen foreslås dog som en hovedregel foretaget efter ejendomsværdierne, når virksomheden vedrører fast ejendom, der er beliggende i flere kommuner. Der tænkes herved særlig på land- og skovbrugsejendomme samt udlejningsejendomme, men bestemmelsen skal tillige kunne finde anvendelse